

Recenzja dorobku naukowo-artystycznego, dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego Pana dr. Andrzeja Artymowicza, sporządzona w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie sztuki muzyczne

1. Informacje ogólne o kandydacie

Dr Andrzej Artymowicz jest doświadczonym reżyserem dźwięku i dydaktykiem, od lat związanym zarówno z przemysłem filmowym, jak i z edukacją artystyczną. Ukończył studia magisterskie na Wydziale Reżyserii Dźwięku Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie, gdzie w roku 1993 obronił pracę magisterską pt. „*Technika komputerowa w pracy realizatora dźwięku – systemy do zapisu dźwięku na dyskach twardych i ich współpraca z systemem MIDI*”. Stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie reżyserii dźwięku uzyskał w 2016 roku na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina (UMFC), przedstawiając rozprawę „*Techniki nieliniowego dźwięku w rękach współczesnego reżysera liniowych form dźwiękowych w audiowizualnej instalacji interaktywnej ‘Żywioty’*”. Aktualnie zatrudniony jest na stanowisku adiunkta w Katedrze Akustyki Muzycznej i Multimediów UMFC. Jego afiliacja macierzysta – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie, Wydział Reżyserii Dźwięku – wskazuje na ścisły związek kandydata ze środowiskiem akademickim sztuk muzycznych.

Przebieg kariery zawodowej dr. Artymowicza świadczy o bogatym doświadczeniu praktycznym. Bezpośrednio po studiach podjął pracę w Telewizji Polskiej S.A. (TVP, 1993–1999), gdzie uczestniczył w realizacji dźwięku i postprodukcji licznych programów telewizyjnych. W tym okresie współtworzył dźwięk do imponującej liczby niemal 300 filmów i audycji telewizyjnych, zdobywając gruntowną praktykę w montażu i miksie audio. Następnie kontynuował karierę w Wytwórni Filmów Dokumentalnych i Fabularnych w Warszawie (WFDiF, 1999–2008), obejmując kierownictwo nad nowoczesnym studium dźwiękowym S1 „Big Blue”. W studiu tym odpowiadał za finalne zgrania dźwięku do filmów fabularnych, co uczyniło go jednym z czołowych realizatorów dźwięku w branży filmowej w tamtym czasie. Doświadczenie zdobyte w TVP i WFDiF ugruntowało jego pozycję profesjonalną – potwierdzeniem tego jest m.in. nominacja do Polskich Nagród Filmowych „Orły” w 2003 roku za najlepszy dźwięk do filmu „*Haker*” w reżyserii Janusza Zaorskiego.

Równolegle z działalnością w przemyśle audiowizualnym, dr Artymowicz rozwijał karierę dydaktyczną. Już w latach 1991–1995 prowadził zajęcia laboratoryjne i ćwiczenia z zakresu komputerowych systemów montażu dźwięku na macierzystej uczelni (dawna Akademia Muzyczna im. F. Chopina). Następnie swoje kompetencje pedagogiczne wykorzystał jako wykładowca w Akademii Filmu i Telewizji w Warszawie (AFiT, 2001–2005), a w kolejnych latach w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (ASP). W ASP w latach 2007–2016 prowadził zajęcia z realizacji dźwięku i obrazu oraz montażu wideo (m.in. z użyciem Final Cut Pro). Warto podkreślić, że z jego inicjatywy w 2007 roku utworzono tam pierwsze w Europie Wschodniej edukacyjne centrum Apple ProApplications – certyfikowany ośrodek

szkoleniowy firmy Apple, gdzie dr Artymowicz pełnił rolę trenera w zakresie zaawansowanego montażu wideo i postprodukcji. W ramach tych działań przeszkolił ponad 250 osób, głównie pracowników ośrodków TVP, z nowoczesnych technik cyfrowej obróbki obrazu i dźwięku. Od 2014 roku dr Artymowicz ponownie związał się z Uniwersytetem Muzycznym Fryderyka Chopina, podejmując pracę dydaktyczną na Wydziale Reżyserii Dźwięku, gdzie pracuje do dziś.

Zainteresowania i specjalizacja kandydata koncentrują się wokół sztuki reżyserii dźwięku w szerokim ujęciu – obejmują zarówno klasyczną realizację dźwięku filmowego, jak i nowatorskie zastosowania technologii audio w multimedialnych, techniki dźwięku przestrzennego (Ambisonia, Dolby Surround, dźwięk 3D) oraz integrację obrazu i dźwięku. Dr Artymowicz z powodzeniem łączy kompetencje techniczne z wyczuciem artystycznym: jest nie tylko reżyserem dźwięku, ale także realizatorem obrazu (wideografem) i fotografikiem. Jego praca zawodowa i twórcza od lat oscyluje na styku tych dziedzin, czego dowodem są liczne projekty audiowizualne z jego udziałem. Tak wszechstronny profil kandydata – absolwenta renomowanego wydziału reżyserii dźwięku, długoletniego praktyka w branży filmowej oraz aktywnego nauczyciela akademickiego – stanowi znakomitą podstawę do oceny osiągnięć w ramach postępowania habilitacyjnego.

2. Charakterystyka i ocena osiągnięcia naukowego (cykl filmów o prof. Krzysztofie Szlifirskim)

Głównym osiągnięciem artystyczno-naukowym przedstawionym przez dr. Andrzeja Artymowicza jako podstawa przewodu habilitacyjnego jest cykl filmów poświęconych profesorowi Krzysztofowi Szlifirskiemu. Na cykl ten składają się dwa autorskie filmy dokumentalne, tworzące spójną całość tematyczną. Pierwszy z nich – zatytułowany „*Szlif*” – zrealizowany został z inicjatywy kandydata w ramach projektu naukowego UMFC zapoczątkowanego w 2017 roku (ukończony w 2019 r.). Jest to – co warto podkreślić – pierwszy w historii Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina film dokumentalny poświęcony wybitnemu profesorowi tej Uczelni. Drugi film powstał siedem lat później, w 2024 roku, z okazji uroczystego jubileuszu 90-lecia prof. Krzysztofa Szlifirskiego. Premiera tego obrazu odbyła się podczas obchodów 70-lecia istnienia Wydziału Reżyserii Dźwięku UMFC, co nadało przedsięwzięciu dodatkową rangę. Obydwa filmy wspólnie tworzą przemyślany cykl dokumentalny, którego celem jest ukazanie sylwetki i dorobku profesora Szlifirskiego na przestrzeni lat, zarówno w ujęciu biograficznym, jak i poprzez pryzmat jego wpływu na rozwój dyscypliny reżyserii dźwięku.

Profesor Krzysztof Szlifirski to postać legendarna w środowisku reżyserii dźwięku – długoletni wykładowca i dziekan Wydziału Reżyserii Dźwięku (piastował tę funkcję wielokrotnie w latach 1981–2004), a także Honorowy Dziekan tego Wydziału. Był współtwórcą słynnego Studia Eksperymentalnego Polskiego Radia, co świadczy o jego wkładzie w rozwój polskiej sztuki dźwięku i muzyki elektronicznej. Mimo tak znaczącej roli, dotąd nie powstał żaden film dokumentalny utrwalający dokonania i osobowość tego profesora. Kandydat trafnie dostrzegł tę lukę i podjął działania, by ją wypełnić. Jak sam zaznaczył w autoreferacie, uważał za oczywiste, że absolwent tego samego wydziału – posiadający dodatkowo poszerzone kompetencje multimedialne – powinien jako pierwszy uwiecznić dla potomnych postać tak zasłużonego pedagoga i artysty. Decyzja dr. Artymowicza, by poświęcić główne osiągnięcie habilitacyjne właśnie cyklowi filmów o prof. Szlifirskim, zasługuje na uznanie: jest to temat unikatowy i ważny z punktu widzenia historii polskiej reżyserii dźwięku, a jednocześnie silnie związany z tożsamością macierzystej jednostki kandydata.

Analiza artystyczna i techniczna filmów: Oba dokumenty prezentują wysoki poziom merytoryczny oraz realizacyjny. Dr Artymowicz włożył w nie całe swoje wieloletnie doświadczenie – pełnił rolę reżysera, operatora obrazu, realizatora dźwięku i montażyście jednocześnie. Samodzielnie opracował scenariusz i koncepcję artystyczną, a następnie zrealizował zdjęcia oraz kompletną postprodukcję (montaż obrazu, udźwiękowienie, korekcję barwną i mastering dźwięku). Taka wszechstronna kontrola nad projektem pozwoliła mu zachować jednolitą wizję artystyczną filmu i dopracować każdy detal. Kandydat świadomie zastosował minimalistyczne środki inscenizacyjne, by nie zakłócać naturalności przekazu: wywiady z Profesorem przeprowadzono w kameralnych warunkach, przy dyskretnym oświetleniu studyjnym (softboxy dające miękkie, nierażące światło) i z użyciem dwóch niewielkich kamer (format Micro Four Thirds). Taki wybór technologii sprawił, że obecność sprzętu była mało inwazyjna, co sprzyjało swobodnej, autentycznej narracji bohatera. Profesor Szlifirski mógł wypowiadać się w sposób naturalny, a kamera dyskretnie towarzyszyła jego opowieści – dzięki temu film „*Szlif*” ma intymny, szczerzy charakter, oddając osobowość rozmówcy i klimat jego opowieści.

Na szczególną uwagę zasługuje warstwa wizualna cyklu, wzbogacona kreatywnymi ujęciami. dr Artymowicz wykorzystał swoje umiejętności operatorskie nie tylko w statycznych kadrach wywiadowych, ale też w dynamicznych zdjęciach plenerowych. W filmie znalazły się tak zwane “przebitki” – ujęcia ilustrujące – realizowane z dużą dbałością o jakość i wyraz artystyczny. Kandydat posłużył się m.in. teleobiektywem o długiej ogniskowej do filmowania z dystansu. Pozwoliło to uchwycić bohatera w naturalnym otoczeniu (np. podczas spaceru lub pracy) z oddali, bez zakłócania jego prywatnej strefy, a jednocześnie nadało obrazom pewien dokumentalny obiektywizm i autentyczność. Z drugiej strony, w celu ukazania detali z życia profesora, zastosowano ujęcia makro, ukierunkowane na drobne przedmioty czy gesty – te bliskie plany wprowadzają zróżnicowanie montażowe i podkreślają osobiste aspekty historii (np. zbliżenia na ręce przy pracy, na nuty, aparaturę audio, fotografie z dawnych lat itp.).

Niezwykle ciekawym zabiegiem realizacyjnym jest użycie ujęć z powietrza. Dr Artymowicz, posiadający licencję pilota bezzałogowych statków powietrznych (uzyskaną w 2015 r.), zdecydował się sfilmować pewne sceny za pomocą drona. Zdjęcia lotnicze przedstawiają m.in. gmach UMFC oraz Warszawę z perspektywy lotu ptaka, co nadaje filmowi szerszy kontekst i podniosły ton. Warto zaznaczyć, że wykonanie takich ujęć w centrach miast (zwłaszcza w strefie ograniczonej w pobliżu Lotniska Chopina i w okolicach Pałacu Prezydenckiego) wymagało nie tylko umiejętności, ale i dopełnienia formalności – kandydat uzyskał stosowne zgody służb, co świadczy o jego profesjonalizmie i determinacji. Ujęcia dronowe zostały następnie starannie ustabilizowane w procesie postprodukcji, dzięki czemu płynnie wplatają się w narrację filmu, uatrakcyjnając go wizualnie. Na uwagę zasługuje również fakt, że dr Artymowicz zrealizował nawet ujęcia dronowe wewnątrz budynku (m.in. w sali koncertowej i w charakterystycznej klatce schodowej UMFC). Było to technicznie trudne ze względu na ograniczoną przestrzeń, jednak kandydat poradził sobie doskonale, wykonując powolne, precyzyjne loty. Efektem są nietuzinkowe, dostojne panoramy wnętrza, nadające filmowi dodatkowej głębi i waloru estetycznego.

Warstwa dźwiękowa filmów – co nie dziwi, biorąc pod uwagę specjalizację kandydata – stoi na najwyższym poziomie. Dialogi (wypowiedzi Profesora i osób mu towarzyszących) zostały zarejestrowane czysto i wyraźnie, za pomocą mikrofonu kierunkowego na wysięgniku, co zapewniło profesjonalną jakość dźwięku mówionego. Tło dźwiękowe jest stonowane i podporządkowane narracji – w momentach kluczowych pojawia się subtelna muzyka lub odgłosy związane z działalnością bohatera (np. dźwięki studia, instrumentów, archiwalne nagrania z Eksperymentalnego Studia PR), które budują atmosferę, lecz nie dominują nad

słowem. Całość została przez dr. Artymowicza starannie zmiksowana i zmasterowana – dźwięk i obraz tworzą spójną całość, wzajemnie się dopełniając. Trzeba podkreślić, że tak kompleksowa realizacja – od zdjęć po finalne zgranie dźwięku – wykonana praktycznie jednoosobowo, wymaga nieprzeciętnych umiejętności oraz ogromnego nakładu pracy. Kandydat udowodnił tym samym, że dysponuje wszechstronną wiedzą i biegłością warsztatową zarówno w dziedzinie reżyserii dźwięku, jak i realizacji filmowej.

Wartość artystyczna i znaczenie dla dyscypliny: Cykl filmów o prof. Szlifirskim posiada dużą wartość artystyczną jako wzruszający i rzetelny portret zasłużonego twórcy. Filmy cechuje wyważona narracja – łączą elementy biograficzne (wspomnienia profesora o własnej karierze, o historii Wydziału, o pracy w Studiu Eksperymentalnym) z ujęciami pokazującymi go w codziennych sytuacjach, a także materiałami archiwalnymi. Taka konstrukcja narracji sprawia, że dokument nie jest jedynie statycznym wywiadem, lecz pełnym życia obrazem prezentującym szerokie spektrum zainteresowań i pasji bohatera. Udało się ukazać prof. Szlifirskiego nie tylko jako naukowca i pedagoga o ogromnym dorobku, ale także jako człowieka o wszechstronnych zamiłowaniach (np. w dziedzinie muzyki eksperymentalnej, techniki nagraniowej), co pogłębia wiarygodność i atrakcyjność filmu.

Znaczenie tego cyklu dla dyscypliny *reżyserii dźwięku* jest nie do przecenienia. Po pierwsze, filmy dokumentują ważny rozdział historii polskiej szkoły realizacji dźwięku – zachowują dla przyszłych pokoleń świadectwo działalności jednego z jej pionierów. Stanowią tym samym cenny materiał archiwalny i edukacyjny, który może być wykorzystywany w procesie kształcenia (np. jako pomoc dydaktyczna dla studentów, by poznali dokonania poprzedników i tradycje własnej uczelni). Po drugie, przedsięwzięcie to promuje dyscyplinę na zewnątrz – filmy mogą zainteresować szerszą publiczność postacią „mistrza dźwięku” i unaocznić wkład reżyserów dźwięku w sztukę filmową i muzyczną. Wreszcie, sam fakt realizacji tych dokumentów w ramach Uczelni artystycznej jest godny uwagi: pokazuje otwarcie się Wydziału Reżyserii Dźwięku na nowe formy twórczości (film dokumentalny), a także integrację środowiska absolwentów i pedagogów we wspólnym pielęgnowaniu pamięci o najwybitniejszych przedstawicielach zawodu. Można powiedzieć, że dr Artymowicz przeciera szlaki – jego filmy o profesorze Szlifirskim to precedens, który może zachęcić do powstawania kolejnych filmowych portretów mentorów i twórców w dyscyplinie.

Podsumowując ocenę osiągnięcia głównego: cykl filmów dokumentalnych dr. Andrzeja Artymowicza o prof. Krzysztofie Szlifirskim reprezentuje wysoki poziom artystyczny, techniczny i poznawczy. Kandydat wykazał się przy tym inicjatywą, samodzielnością oraz umiejętnością twórczego łączenia różnych dziedzin (dźwięku i obrazu). Osiągnięcie to bez wątpienia spełnia kryteria stawiane pracy habilitacyjnej w dziedzinie sztuki – jest oryginalne, nowatorskie w kontekście środowiska akademickiego, a zarazem ma istotne znaczenie dla rozwoju i promocji dyscypliny reżyserii dźwięku.

3. Ocena całokształtu dorobku (naukowego, dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego)

Dr Andrzej Artymowicz legitymuje się imponującym dorobkiem obejmującym dokonania naukowe (w tym artystyczno-badawcze), działalność dydaktyczną, osiągnięcia organizacyjne oraz aktywność popularyzatorską. Poniżej przedstawiono najważniejsze elementy tego dorobku i ich ocenę w kontekście kryteriów habilitacyjnych.

Dorobek naukowy i artystyczno-badawczy

Choć dyscyplina reżyserii dźwięku ma charakter głównie artystyczny, kandydat może pochwalić się również konkretnymi osiągnięciami o charakterze naukowo-badawczym, świadczącymi o jego rozwoju i aktywności twórczej. Najbardziej sformalizowanym przejawem tych osiągnięć jest wspomniana już rozprawa doktorska (2016), w której dr Artymowicz podjął nowatorską problematykę połączenia technik nieliniowych z klasycznymi, linearnymi formami dźwiękowymi. Praca ta, osadzona częściowo w obszarze eksperymentalnej sztuki dźwięku, a częściowo w zakresie nowych technologii interaktywnych, potwierdziła zdolność kandydata do prowadzenia samodzielnych badań na styku sztuki i nauki.

Po uzyskaniu stopnia doktora kandydat kontynuował działalność badawczą, koncentrując się głównie na zagadnieniach dźwięku przestrzennego oraz zastosowaniach dźwięku w wirtualnej rzeczywistości i symulacjach. W 2018 roku dr Artymowicz był współautorem artykułu konferencyjnego „*Virtual Reality 3D Sound Field Surveillance for a Local and Remote Tower Environment*”, zaprezentowanego podczas międzynarodowej konferencji EUROCONTROL SESAR Innovation Days na Uniwersytecie w Salzburgu. Praca ta dotyczyła innowacyjnego wykorzystania dźwięku 3D w systemach zdalnej kontroli lotów (w wieżach lotniskowych) i została wyróżniona w konkursie na najbardziej innowacyjny projekt z dziedziny bezpieczeństwa ruchu lotniczego. To prestiżowe wyróżnienie wskazuje, że kandydat potrafi twórczo zastosować wiedzę z reżyserii dźwięku w zupełnie nowym kontekście (lotnictwo) i proponować rozwiązania doceniane przez interdyscyplinarne gremia.

Ponadto, dr Artymowicz uczestniczył w realizacji projektu badawczo-rozwojowego „Sonata – Multimodal Controller Working Position for Airport Tower” (2019), finansowanego ze środków Unii Europejskiej. Projekt ten dotyczył stanowiska kontrolera lotów nowej generacji, integrującego m.in. technologię dźwięku przestrzennego, co znajduje się w obszarze kompetencji kandydata. Udział w tak zaawansowanym projekcie europejskim pokazuje zdolność dr. Artymowicza do współpracy naukowej i aplikacji swojej ekspertyzy audio w projektowaniu nowoczesnych systemów.

Poza powyższymi, do dorobku artystyczno-badawczego zaliczyć należy także autorskie projekty multimedialne kandydata, które mają charakter eksperymentalny i innowacyjny. Dr Artymowicz niejednokrotnie łączył działalność artystyczną z dociekaniem technicznymi, czego przykładem są prace z ostatnich lat zrealizowane w ramach powołanego przez niego laboratorium VideoLAB (o czym szerzej poniżej). Można tu wymienić chociażby projekt „PixelArt” (2024) – autorski system generowania dynamicznego, interaktywnego obrazu za pomocą sterowników elektronicznych (mikrokontrolerów), którego sygnał wizyjny można równolegle obserwować na oscyloskopie. Projekt ten stanowi oryginalne połączenie programowania, elektroniki i sztuki wizualnej. Inne przedsięwzięcia kandydata to m.in. budowa profesjonalnego spektrometru światła (2024) do analiz barwy światła widzialnego, czy eksperymenty z tzw. „muzyką oscyloskopową” – gdzie sygnał audio generuje obraz na analogowym oscyloskopie XY (dr Artymowicz zbudował taki układ i skomponował utwór „8-notes” wykorzystujący to zjawisko). Tego typu projekty, prezentowane m.in. podczas imprez uczelnianych (jak Multimedialna Majówka czy jubileusze wydziałowe), wskazują na poszukiwanie nowych form wyrazu artystycznego z pogranicza nauki i sztuki. Kandydat wykazuje się przy tym dużą inwencją i umiejętnością rozwiązywania złożonych problemów technicznych, co wzbogaca także jego warsztat naukowy.

Reasumując, dorobek naukowy (artystyczno-badawczy) dr. Artymowicza, choć nieobfitujący w klasyczne publikacje naukowe, jest zdecydowanie obecny i wartościowy. Charakteryzuje

go interdyscyplinarność i nastawienie na praktyczne zastosowanie wiedzy. Dr Artymowicz poszerza granice dyscypliny reżyserii dźwięku, angażując się w projekty wykraczające poza tradycyjne ramy – za co otrzymuje uznanie (wyróżnienia, granty). Tego rodzaju aktywność badawcza spełnia wymagania stawiane kandydatom na doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki (gdzie oryginalne osiągnięcia artystyczne mogą iść w parze z pracą badawczą, zwłaszcza w zakresie nowych technologii).

Działalność dydaktyczna

Dorobek dydaktyczny dr. Artymowicza jest bogaty i zróżnicowany, obejmując ponad dwie dekady aktywnego nauczania na różnych poziomach i w różnych instytucjach. Kandydat dał się poznać jako inicjator nowatorskich form kształcenia oraz świetny mentor dla studentów.

Na pierwszym etapie kariery (lata 90.) prowadził zajęcia na swojej alma mater, kładąc podwaliny pod edukację z zakresu cyfrowego montażu dźwięku w dobie, gdy technologia ta dopiero wchodziła do użycia. Następnie, w Akademii Filmu i Telewizji, dzielił się praktyczną wiedzą z przyszłymi realizatorami dźwięku, wprowadzając ich w tajniki pracy w studiu filmowym. Prawdziwie znaczący wkład dydaktyczny dr Artymowicz wniósł podczas wieloletniej współpracy z Akademią Sztuk Pięknych w Warszawie. Tam, jako wykładowca (2007–2016), opracował programy nauczania z zakresu realizacji obrazu dla dźwiękowców, montażu nieliniowego, postprodukcji dźwięku i koloryzacji. Dzięki niemu młodzi reżyserzy dźwięku zyskiwali kompetencje wykraczające poza tradycyjne umiejętności audio – uczyli się rozumieć i tworzyć warstwę wizualną. Dr Artymowicz prowadził także praktyczne warsztaty z obsługi profesjonalnego oprogramowania (Final Cut Pro, Compressor) oraz współorganizował kursy doszkalające dla branży (wspomniane kursy dla TVP). Jego staraniem ASP w Warszawie stała się pionierem w zakresie edukacji multimedialnej związanej z produktami Apple, co znacząco podniosło jakość kształcenia i prestiż uczelni.

Od 2014 roku, po powrocie na macierzysty Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina, dr Artymowicz kontynuuje działalność dydaktyczną na jeszcze szerszą skalę. Prowadzi wykłady, laboratoria i seminaria dla studentów Wydziału Reżyserii Dźwięku, a także zajęcia międzywydziałowe. Opracował i uczy unikatowych przedmiotów, takich jak m.in.: „Podstawy montażu i przetwarzania obrazu”, „Podstawy techniki operatorskiej” (czyli elementy sztuki filmowania specjalnie dla realizatorów dźwięku), „Podstawy dźwięku 3D”, „Cyfrowa dystrybucja obrazu i dźwięku”, „Technika filmowa i telewizyjna”, „Rejestracje audiowizualne”, czy „Promocja multimedialna”. Zestaw ten pokazuje, że dr Artymowicz stworzył nową jakość kształcenia reżyserów dźwięku, wykraczającą poza tradycyjny kanon (mikrofonologia, miks, akustyka) i włączając zagadnienia związane z obrazem oraz nowymi mediami. Taka interdyscyplinarna oferta dydaktyczna jest rzadkością, a równocześnie odpowiedzią na współczesne potrzeby rynku – absolwenci reżyserii dźwięku przygotowani przez dr. Artymowicza są wszechstronni i lepiej rozumieją kontekst wizualny swojej pracy.

Kandydat angażuje się również w promotorstwo prac dyplomowych. Sprawował opiekę nad pracami magisterskimi z dziedziny reżyserii dźwięku, które podejmowały aktualne tematy badawcze (np. analiza wpływu jakości obrazu na percepcję dźwięku w filmie czy badanie konstrukcji kompresorów dynamiki i ich znaczenia artystycznego). Jako promotor dba o wysoki poziom merytoryczny i praktyczne znaczenie tych opracowań. Występował także jako recenzent prac dyplomowych na innych uczelniach, co świadczy o uznaniu dla jego kompetencji.

W działalności dydaktycznej dr Artymowicza widać ogromną pasję i zaangażowanie. Studenci cenią go jako wykładowcę, o czym świadczy m.in. fakt, że jego zajęcia cieszą się dużą frekwencją i zainteresowaniem również wśród studentów spoza wydziału (np. kompozycji). Kandydat chętnie dzieli się swoim bogatym doświadczeniem zawodowym, ilustrując wykłady przykładami z praktyki, a jednocześnie stale aktualizuje treści o najnowsze trendy technologiczne. W 2021 roku otrzymał Nagrodę Rektora UMFC za całokształt działalności artystycznej, dydaktycznej oraz organizacyjnej, co jest wymownym podsumowaniem jego wkładu w rozwój uczelni i kształcenie studentów.

Działalność organizacyjna i instytucjonalna

Jednym z wyróżniających osiągnięć dr. Artymowicza w zakresie działalności organizacyjnej jest utworzenie i prowadzenie VideoLAB – Laboratorium Interakcji Audiowizualnych na Wydziale Reżyserii Dźwięku UMFC. Inicjatywa ta została zrealizowana w 2020 roku i stanowi doskonały przykład wizjonerstwa oraz oddania kandydata sprawom uczelni. Dostrzegając potrzebę stworzenia miejsca, w którym studenci mogliby praktycznie uczyć się realizacji obrazu i dźwięku w sposób zintegrowany, dr Artymowicz własnym staraniem zorganizował przestrzeń laboratoryjną oraz wyposażył ją w nowoczesny sprzęt. Należy podkreślić, że wyposażenie VideoLAB zostało w przeważającej mierze sfinansowane ze środków prywatnych dr. Artymowicza. W ciągu kilku lat przekazał on do laboratorium ponad 150 profesjonalnych urządzeń i elementów infrastruktury – wśród nich hybrydowe magnetowidy Betacam SX, profesjonalne monitory video i audio, analizatory sygnału wizyjnego firmy Tektronix, zestawy oświetlenia studyjnego, stacje robocze z wydajnym oprogramowaniem do montażu wideo i korekcji barwnej, mikrofony, interfejsy audio-wideo, a nawet unikalne przyrządy pomiarowe (oscylloskopy, spektrometry) i mikrokontrolery do projektów interaktywnych. Tak bogate i wszechstronne wyposażenie sprawia, że VideoLAB jest obecnie unikalnym miejscem na mapie polskich uczelni artystycznych, oferującym możliwości realizacyjne porównywalne z profesjonalnymi studiami produkcyjnymi.

Laboratorium VideoLAB służy wielu celom. Przede wszystkim podnosi jakość kształcenia – studenci różnych wydziałów UMFC (nie tylko reżyserii dźwięku, ale też kompozycji, instrumentalnego itp.) mogą uczestniczyć w zajęciach fakultatywnych odbywających się w VideoLAB i realizować własne projekty audiowizualne pod opieką dr. Artymowicza. Dzięki temu rozwijają praktyczne umiejętności tworzenia filmów, teledysków, rejestracji koncertów czy instalacji multimedialnych, co znacząco poszerza ich kompetencje artystyczne. VideoLAB jest także zapleczem do realizacji projektów badawczych i artystycznych samego kandydata (jak wspomniane PixelArt, oscylloskopowe wizualizacje dźwięku, itp.), które następnie prezentowane są na forum uczelni i poza nią, promując tym samym UMFC. Można stwierdzić, że dr Artymowicz stworzył od podstaw nowoczesne centrum edukacyjno-produkcyjne, z którego korzyści czerpią zarówno studenci, jak i kadra (laboratorium bywa wykorzystywane także przez Dział Promocji UMFC do tworzenia materiałów promocyjnych).

Oprócz VideoLAB, dr Artymowicz aktywnie udziela się w innych przedsięwzięciach organizacyjnych Uczelni. Brał udział w zaprojektowaniu i wdrożeniu wielokamerowego systemu nagrywania koncertów w Sali Koncertowej UMFC (lata 2016–2020). Jako ekspert w dziedzinie technologii audiowizualnych doradzał przy doborze i rozmieszczeniu zdalnie sterowanych kamer PTZ, opracowaniu systemu realizatorskiego do miksowania obrazu na żywo oraz przy konfiguracji monitorów podglądowych i urządzeń kontroli jakości sygnału. Jego praca zaowocowała powstaniem infrastruktury umożliwiającej profesjonalny zapis i transmisję koncertów na żywo (streaming na platformy internetowe, np. YouTube), co stało się szczególnie cenne podczas ostatnich lat, gdy wydarzenia online nabrały dużego

znaczenia. Można powiedzieć, że dzięki zaangażowaniu dr. Artymowicza UMFC dysponuje dziś nowoczesnymi narzędziami do dokumentacji i popularyzacji własnej działalności artystycznej.

Dr Artymowicz od lat współpracuje również blisko z Działem Promocji UMFC. Służył fachową wiedzą przy tworzeniu w siedzibie uczelni studia do nagrań wywiadów i podcastów (tzw. pokoju prasowego) – był konsultantem w zakresie doboru kamer, mikrofonów i oświetlenia, zapewniając profesjonalny standard tego mini-studia. Ponadto, osobiście realizuje wiele filmów promocyjnych i reklamowych na potrzeby Uczelni, dokumentując ważne wydarzenia (jubileusze, koncerty, Dni Otwarte). Jego wkład w działalność promocyjną został doceniony przez władze UMFC – kierownik Działu Promocji wystawił kandydatowi bardzo pozytywną opinię (zawartą w dokumentacji jako załącznik), chwaląc zarówno jego kompetencje, jak i sumienność oraz kreatywność.

W sferze organizacyjnej warto też wymienić działalność kandydata poza macierzystą uczelnią. Dr Artymowicz jest członkiem-założycielem Polskiej Akademii Filmowej (PAF) – elitarnego grona twórców filmowych przyznających Polskie Nagrody Filmowe. Jego obecność w tym gronie od 2003 roku świadczy o uznaniu środowiska filmowego dla jego dorobku. Ponadto należy do Stowarzyszenia Filmowców Polskich (SFP) oraz Związku Autorów i Producentów Audiowizualnych (ZAPA), co potwierdza jego aktywność i status w branży audiowizualnej. Uczestniczy również w organizacjach międzynarodowych i branżowych o profilu technicznym: jest członkiem Society of Motion Picture and Television Engineers (SMPTE) oraz Interactive Audio Special Interest Group (IASIG), a także Audio Engineering Society (AES). Członkostwa te dowodzą, że kandydat dba o ciągłe podnoszenie kwalifikacji, śledzi światowe standardy i angażuje się w wymianę doświadczeń na forum międzynarodowym.

Reasumując, działalność organizacyjna dr. Artymowicza w pełni odpowiada wymogom stawianym kandydatom do habilitacji. Nie tylko wywiązuje się on z zadań organizacyjnych, ale wręcz inicjuje nowe przedsięwzięcia infrastrukturalne i projektowe o trwałym znaczeniu dla Uczelni. Jego praca przyczynia się do rozwoju bazy dydaktycznej i promocji UMFC, integracji środowiska oraz podnoszenia standardów kształcenia. Tak wszechstronna i oddana postawa jest niezwykle cenna i godna uznania.

Działalność popularyzatorska i pozostała aktywność

Dr Andrzej Artymowicz aktywnie działa na rzecz popularyzacji wiedzy z zakresu reżyserii dźwięku i nowych technologii audio. Prowadzi liczne warsztaty, pokazy i wykłady otwarte, często wychodząc z ofertą edukacyjną poza mury własnej uczelni.

Przykładowo, regularnie współpracuje z Laboratorium Obrazu Ruchomego i Interakcji (LORI) przy ASP w Katowicach, gdzie prowadził warsztaty z zakresu Ambisonii i dźwięku peryferyjnego (np. „*Ambisonia w praktyce, czyli jak wykorzystać zalety dźwięku przestrzennego*” w 2018 r.), a także wykłady o projektowaniu immersyjnych systemów audiowizualnych dla symulacji lotniczych (2018). W ramach wydarzeń kulturalnych, takich jak Noc Muzeów, kandydat realizował oryginalne projekcje multimedialne – komponował ścieżki dźwiękowe do mappingów 3D wyświetlanych na budynkach ministerialnych (projekty „*Cosmos*” w 2019 i „*Thingy One*” w 2018, na zlecenie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego). Działania te łączyły sztukę dźwięku z atrakcyjną formą wizualną, przyciągając szeroką publiczność i popularyzując zagadnienia sztuki dźwięku w przestrzeni publicznej.

Dr Artymowicz jest także zapraszany jako prelegent na konferencje i sympozja, gdzie dzieli się swoim doświadczeniem. Wygłaszał wykłady m.in. na Politechnice Warszawskiej (np. „*The Space of Sound and Vision*” podczas konferencji MTDM w 2015 r.), a także na ogólnopolskich zjazdach branżowych – jak International Symposium on Sound Engineering and Tonmeistering (ISSET) w Warszawie (2017), gdzie mówił o dźwięku przestrzennym w systemach łączności lotniczej. Jego najnowsze wystąpienia obejmują wykład „*Boeing 737MAX – nowoczesne szkolenia w zakresie bezpieczeństwa lotu i wyzwania związane z immersją dźwiękową*” podczas konferencji Sound of the Metaverse na UMFC (2024), w którym to wykładzie popularyzował zastosowanie technik audio 3D w szkoleniach symulatorowych pilotów. Wykłady te nie tylko świadczą o uznaniu dla kompetencji kandydata (jest proszony o wystąpienia eksperckie), ale także o jego umiejętności przekładania specjalistycznej wiedzy na zrozumiały język dla słuchaczy spoza wąskiej specjalizacji.

W ramach popularyzacji należy również uwzględnić działalność kandydata związaną z jego pasjami poza bezpośrednio rozumianą reżyserią dźwięku. Przykładowo, jako licencjonowany operator dronów i pasjonat lotnictwa, dr Artymowicz popularyzuje wiedzę o rejestracji dźwięku w ekstremalnych warunkach – w latach 2023–2024 realizował nagrania dźwięków w kokpicie samolotu oraz opracował symulacje dźwiękowe do profesjonalnego symulatora samolotu Boeing 737MAX dla LOT Flight Academy. Tego rodzaju przedsięwzięcia pokazują szerszej publiczności, jak istotną rolę odgrywa dźwięk w różnych dziedzinach (tu: w szkoleniach pilotów, bezpieczeństwie lotu, realizmie symulacji).

Ponadto, kandydat czynnie uczestniczy w życiu kulturalnym – w swoim dorobku ma współorganizację i nadzór artystyczny różnych eventów (np. był dyrektorem artystycznym gali Amberlook w Gdańsku, 2013) czy współpracował przy produkcji programów telewizyjnych (pilot serialu „Grycaniki” w 2012, gdzie odpowiadał za całość realizacji obrazu i dźwięku). Te aktywności również przyczyniają się do upowszechniania wysokich standardów w realizacji audiowizualnej.

Ogólnie rzecz biorąc, działalność popularyzatorska dr. Artymowicza jest intensywna i wielokierunkowa. Kandydat skutecznie promuje dyscyplinę reżyserii dźwięku, pokazując jej znaczenie i zastosowania w różnych kontekstach. Wykorzystuje przy tym nowoczesne formy przekazu (multimedia, pokazy na żywo, internet – np. streaming koncertów, kanał filmowy UMFC prezentujący prace studentów powstałe w VideoLAB). Takie zaangażowanie w upowszechnianie wiedzy i kultury dźwięku jest bardzo cenne i stanowi istotny element oceny całości dorobku habilitanta.

Podsumowanie oceny dorobku

Analiza całokształtu dorobku dr. Andrzeja Artymowicza prowadzi do wniosku, że mamy do czynienia z twórcą wszechstronnym, nowatorskim i wyjątkowo zaangażowanym. Jego osiągnięcia artystyczne (filmy, realizacje dźwiękowe, projekty multimedialne) wyróżniają się wysoką jakością i oryginalnością, potwierdzoną m.in. nagrodami i nominacjami. Działalność dydaktyczna kandydata istotnie wzbogaciła programy kształcenia i wypromowała liczne grono specjalistów, a działalność organizacyjna przyczyniła się do rozwoju infrastruktury dydaktyczno-artystycznej UMFC na niespotykaną skalę (przykład VideoLAB). Dr Artymowicz konsekwentnie poszerza horyzonty dyscypliny reżyserii dźwięku, łącząc ją z pokrewnymi obszarami (film, nowe media, technologia VR) i tworząc pomost między tradycją a nowoczesnością. Jego zaangażowanie w pracę naukowo-artystyczną, pasja dydaktyczna oraz aktywność na forum publicznym w pełni potwierdzają, że jest on dojrzałym i cenionym przedstawicielem swojej dyscypliny.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, iż wszystkie wymienione wyżej formy aktywności dr. Artymowicza wzajemnie się przenikają i wzmacniają. Jego praktyczne doświadczenia z planu filmowego i studia nagraniowego znajdują odbicie w treści prowadzonych wykładów; z kolei eksperymenty technologiczne zrodzone na gruncie akademickim prowadzą do powstawania nowatorskich dzieł artystycznych. Kandydat stworzył wokół siebie kreatywny ekosystem (związany z VideoLAB i współpracą międzywydziałową), który generuje kolejne wartościowe inicjatywy. Taka synergia działań jest bardzo pożądana na poziomie habilitacji, gdyż świadczy o potencjale kandydata do dalszego rozwoju oraz do inspirowania otoczenia.

Podsumowując, dorobek dr. Andrzeja Artymowicza jest spójny, obfity i w pełni odpowiada wymaganiom stawianym przed stopniem doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki muzycznej. Kandydat wykazał się zarówno mistrzostwem w swoim fachu, jak i zdolnościami organizatorskimi oraz istotnym wkładem w rozwój dyscypliny i kształcenie kolejnych pokoleń. Nie stwierdzam jakichkolwiek braków czy obszarów, które budziłyby zastrzeżenia – przeciwnie, wiele elementów tego dorobku wykracza poza standardowe oczekiwania, świadcząc o pasji i inicjatywie dr. Artymowicza.

4. Wnioski końcowe

Wobec powyższych ustaleń, stwierdzam, że dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny dr. Andrzeja Artymowicza spełnia ustawowe i merytoryczne kryteria do nadania mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie reżyseria dźwięku. W związku z tym wnioskuję o nadanie dr. Andrzejowi Artymowiczowi stopnia doktora habilitowanego.